

ΑΓΩΝΑΣ

"Ἄλωνάντον τὸν καλόν αἰῶνα τῆς πίστεως" (Α' Τμ. 6,12)

ΜΗΝΙΔΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ-ΕΤΟΣ ΙΑ'-ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 135 -ΤΙΜΗ: 0,015 ευρώ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΔΙΟΛΟΥ 20 & ΛΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 1603, ΛΑΡΙΣΑ-ΙΟΥΛΙΟΣ 2008

ΞΕΚΙΝΗΣΕ ΩΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΣ ΗΡΩΕ ΩΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΜΟΝΗΣ

15η Μαΐου 2008
**Αποφράδα ημέρα για την Ορθοδοξία
και το έγγαμον Πρεσβυτέριον**

Κλήρος - Κληρικός (= Επίσκοπος, Πρεσβύτερος, Διάκονος, v.5383/32, αρθρ. 1, περ. δ'), γενικά, είναι αξιώμα εκκλησιαστικό (=Ιερατικό), διαρκές, εφ' όρους ζωής και ανεκποίητο, διακονία και αποστολή, που προέρχεται άνωθεν, δια του Ιησού Χριστού. Ο Κληρικός αυτός (=Επίσκοπος και Πρεσβύτερος), προσωπικός, στη διακονία του αυτή καθίσταται από το Θεάνθρωπο Κύριο, και με το αξιώμα του αυτό, την Ιερωσύνην, γίνεται κοινωνός του τρισσού αξιώματος του Κυρίου, και των Αποστόλων, [οι οποίοι παρέλαβαν τούτο από το Χριστό], και δι' αυτού του αξιώματος, διακονεί τον πιστό λαό του Κυρίου, αγιάζοντας και σώζοντάς τον, κατά το παράδειγμα του Κυρίου και των Αποστόλων.

του κόσμου, μιλάμε για το κοσμικό έγγαμο Ιερατείο της Εκκλησίας (=Επίσκοπο, Πρεσβύτερο, και Διάκονο), γιατί, «χωρίς τούτων Εκκλησία εκλεκτή ουκέτιν» [Ιγνάτιος προς Τραλλούσιον]. Δια του Ιερού αυτού έγγαμου Κλήρου στην Εκκλησία πραγματώνεται η Βασιλεία του Θεού επί της γης, δια της κοινωνίας των ανθρώπων στα Μυστήρια (=σωστικά μέσα) της Εκκλησίας, τα οποία ενεργούν (= λειτουργούν - εκτελούν) οι Ιερωμένοι έγγαμοι Κληρικοί, Επίσκοποι και Πρεσβύτεροι (=Προεστώτες και Ηγέτορες των Εκκλησιών). [Καν. 19ος ΣΤ' Οικ. Συν. & 1ος Ζ' Οικ. Συν. πρβλ. Καν. 58° των Αγ. Αποστόλων. Καν. 4ος Δ' Οικ. Συνόδου].

Ως εκ τούτου, η Εκκλησία του Ιησού Χριστού αποτελείται από δύο Ομόδοξες Χριστιανικές πολιτείες (= Εκκλησίες). Την **κοσμική** πολιτεία-Εκκλησία (= Επισκοπή, Ενορίες) με έγγαμο το Ιερατείο της, όλων των Ιεραπούν βαθμών, και την **απόκοσμην** Μοναστική πολιτεία υπό τον Ηγόυμενο, και τον Ιερομόναχον ενδεχομένως βοηθόν του για τις ανάγκες της Μονής, και τους αρνηθέντες, **ενόρκως**, τον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 2

ΟΙ «ΙΧΘΥΟΣΙΓΩΝΤΕΣ»

Σε μια παράγραφο του προηγούμενου κύριου άρθρου μας, είχαμε εκφράσει τον έντονο και σοβαρό προβληματισμό για την **ένοχη σιωπή** των ποιμένων, κυρίων των επισκόπων, για τα ίσα συμβαίνουν στις μέρες μας από μεγαλόσχημους, κατ' όνομα Ορθοδόξους, οι οποίοι με τις επαφές, τις σχέσεις και τις συμπροσευχές με τους αριεπικούς (παπικούς, προεστώτες κλπ), **παραβιάζουν ευθέως το δόγμα της πίστεως μας**, που είναι η Μία, Αγία Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, δηλ. η Ορθοδοξία μας.

Καταλήγαμε δε ότι δεν είναι άλοι ένοχοι, υπάρχουν και εξαιρέσεις. Υπάρχουν αρκετές αγνές ψυχές με ομολογιακή ορθόδοξη πίστη και αγωνιστικό φρόνημα. Μία τέτοια φωνή είναι **ενός Αγιορείτη ιερομόναχου** στο καταπληκτικό ελεγκτικό άρθρο που ακολουθεί. Το άρθρο το πήραμε από το περιοδικό Ορθοδόξου Διδαχής "ΘΕΟΔΡΟΜΙΑ" (α' τριμ. 2007) το οποίο, ως γνωστόν, εκδίδει ο καταξιωμένος αγωνιστής της Ορθοδοξίας, πρωτοπρεσβύτερος π. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ, καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του Πανεπ. Θεο/νίκης.

Παραθέτουμε παρακάτω, ως έχει, το άρθρο του Αγιορείτου ιερομόναχου (Σ.Σ. οι υπογραμμίσεις είναι δικές μας):

**ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ
ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑ
"Έμπονος κατάθεσις"**

Σιγή πολλά. Τί τούτο;... Εις τας χαλεπάς και αποκαλυπτικά ημέρας μας βλέπομεν με πολύν πόνον και θλίψιν να βεβιλούνται τα Ιερά σκηνώματα και πάνοπεποι χώροι της Ορθοδοξίας, όχι μόνον με την απλήν παρουσίαν αιρεσιαρχών και αιρετικών, αλλά απροκαλύπτως πλέον με ανίερους συμπροσευχάς ρητώς απηγορευμένας από αδιάσειστους ιερούς Κανόνας της Μιας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής του Χριστού Εκκλησίας, την οποίαν έπιξεν τω παντίμω Αυτού Αίματι.

Προκληπικώταται συμπροσευχαί ορθόδοξων Αρχιερέων μετά αιρετικών (και όχι απλώς σκισματικών). Ισοπεδωτικά διαθροποκειάκα οικουμενιστικά συνέδρια, εις τα οποία εξευτελίζονται και γελοιοποιούνται με την τελετουργικήν συμμετοχήν των ορθόδοξοι Αρχιερείς, διασύροντες συνάμα και την άμωμον και αγίαν Ορθοδοξίαν μας. **Και όλα αυτά πλέον εις ομρείον οριακόν της εξαντλήσεως της υπομονής, της ανοχής, και του σκανδαλισμού του Ορθοδόξου ποιμνίου.** Και ενώ ο Ορθόδοξος λαός ανησυχεί, αγωνιά και θρηνεί κάθε φοράν όπου τέτοια θλιβερά γεγονότα λαμβάνουν χώραν, με αποκορύφωμα εσχάτως την επίσκεψιν του πάπα εις το Φανάρι και αυτήν του αρχιεπισκόπου Αθηνών εις την Ρώμην (Σ.Σ. αναφέρεται εις τον πρώτον Αρχιεπίσκοπον) και ενώ γράφουν και διαμαρτύρονται σεβαστοί Καθηγητές και λοιποί, με ομο-

λογιακήν διάθεσιν και συνειδοσιακήν δογματικήν ευαισθησίαν, οι έκοντες την πνευματικήν ευθύνην αυτού του ποιμνίου όχι μόνον σιγούν, αλλ' ούτε καν εξηγήσεις δίδουν των εξ άλλου ανεξηγητών και ανεπίτρεπτων οικουμενιστικών συγκρητιστικών διαβημάτων των.

Και εξηγούμεθα. Δεν έχομεν καμμίαν υβριστικήν διάθεσιν και δεν θεωρούμεν τους εαυτούς μας άμωμους και, καθαρούς έναντι του Πανάγαθου Θεού. Δεν αισθανόμεθα ως Μοναχοί ανέτος να ελέγχωμεν τους Ποιμένας μας ή οποιονδήποτε. Αντιθέτως, γνωρίζομεν ότι πρέπει να ασκούμεν την αυτομεψίαν, το «αεί εαυτόν μέμφεσθαι», και να λογιζόμεθα ότι αι αμαρτίαι μας φέρουν το κάθε κακόν. Όμως, εις θέματα Πίστεως με πολύ άλγος καρδίας (εάν όχι θρήνον) οφείλομεν να αφίνωμεν την «άκαιρον σιωπήν» και να προκρίνωμεν τον εύκαιρον λόγον, στοιχούντες τοις ίχνεσι των μεγάλων Οσίων θεοφόρων Πατέρων της Ερήμου, οι οποίοι άφηναν, ή μάλλον εθυσίαζαν, την πολυφύλτην πουχίαν των και τα δακρύβρεκτα σπίλαια των και κατήρχοντο εις τα πόλεις δια την αγάπην της αγίας Ορθοδοξίας, προς σπηριγμόν και προς σωτηρίαν αι των αδελφών των, η οποία δύναται να επιτευχθή μόνον εντός της αγίας Ορθοδοξου Εκκλησίας, της ορθοτομούσης του λόγον της αληθείας.

Με αυτήν, και όχι άλλην, διάθεσιν και τον λογιομόν αυτόν σύρο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 6

ΛΑΡΙΣΑ

Του Θεολόγου - Φιλολόγου κυρίου Νικολάου Σωτηροπούλου

Λάρισα! Αυτό το όνομα συγκινεί τους συνειδητούς χριστιανούς των ημερών μας. Όχι απλώς συγκινεί, αλλ' ενθουσιάζει. Γιατί; Διότι στην πόλη και στην περιοχή της Λαρίσης υπάρχουν εκαποντάδες μαχητικοί χριστιανοί. Και σε άλλες πόλεις και περιοχές υπάρχουν μαχητικοί χριστιανοί, αλλά στη Λαρίσα περισσότερο. Τα κηρύγματα και τα παραδείγματα αληθινών εργατών της Εκκλησίας και πνευματικών οδηγών, όπως του πατέρος Αυγουστίνου Καντιώτη και του πατέρος Αθανασίου Μυτιληναίου, άναψαν σε πολλές καρδιές άσθετο φλόγα πίστεως και μαχητικότητος υπέρ της πίστεως, υπέρ της αληθείας και της δικαιοσύνης.

π. Αυγουστίνος Καντιώτης

Οι Λαρισαίοι ευτύχοσαν προ δεκαεπών αποκτήσουν αγνό, σεμνό, αφιλάργυρο, φιλάνθρωπο, θαρραλέο ελεγκτή σκοτεινών δυνάμεων, ευσεβή και άγιο Μητροπόλιτη, τον Θεολόγο Πασχαλίδη. Άλλ' π ευτυχία του Λαρισαϊκού ποιμνίου δεν διήρκεσε επί πολύ. Ο αρχιβάσκανος Διάβολος φθόνησε την ευτυχία του Λαρισαϊκού λαού. Και δια των οργάνων του, συγχρόνων Αρχιερέων τύπου Άννα και Καΐαφα, εξεθρόνισε από το θρόνο του αγίου Αχιλλίου, χωρίς δίκη και απολογία, τον άξιο Επίσκοπο Θεολόγο, καθώς με τον αυτό τρόπο εξεθρόνισε και άλλους άξιους Επισκόπους από άλλους θρόνους. Άλλ' ο φθόνος, η κακία και η μοχθηρία δεν κατώρθωσαν να εκθρονίσουν τον Θεολόγο, και τους

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 2